

COMMISSIE VAN BEROEP als bedoeld in het Tuchtreglement bancaire sector

TUSSENBSLISSING van 15 januari 2020 van de Commissie van Beroep in het beroep van de Algemeen directeur van de Stichting Tuchtrect Banken tegen de beslissing van 28 augustus 2019 van de Tuchtcommissie van deze stichting in de zaak van

de **ALGEMEEN DIRECTEUR VAN DE STICHTING TUCHTRECT BANKEN**,
kantoorhoudende te Amsterdam,
gemachtigde: mr. M. Bijleveld,

tegen

[verweerder], wonende te [woonplaats],
werkzaam geweest bij [bank 1] (hierna: de bank),
verweerder,
gemachtigde: mr. D. Sarikas, advocaat te Rotterdam.

Deze partijen worden hierna aangeduid als “de Algemeen directeur” respectievelijk “verweerder”.

1. Het verloop van de procedure

1.1 De bank heeft op 12 juli 2018 bij de Stichting Tuchtrect Banken (hierna: de Stichting) een melding gedaan over gedragingen van verweerder. De Algemeen directeur heeft hierop een onderzoek ingesteld. Verweerder heeft met een aan de Stichting gerichte brief van 27 november 2018 van zijn gemachtigde gereageerd op de melding. Hij heeft geen gebruik gemaakt van de mogelijkheid een mondelinge toelichting op het verweer te geven. De Algemeen directeur heeft vervolgens met een brief van 8 februari 2019 aan verweerder meegedeeld dat hij een klacht zal voorleggen aan de door de Stichting in stand gehouden Tuchtcommissie (hierna: de Tuchtcommissie). De Algemeen directeur heeft op 4 maart 2019 het door hem opgemaakte klachtrapport betreffende verweerder aan de secretaris van de Tuchtcommissie toegezonden. De secretaris heeft op 12 mei 2019 het klachtrapport aan de gemachtigde van verweerder doen toekomen. De Tuchtcommissie heeft de klachten van de Algemeen directeur behandeld op een zitting van 19 juni 2019. Daarbij waren de Algemeen directeur (vertegenwoordigd door zijn gemachtigde alsmede mr. H.D. Coumou) en verweerder (in persoon, met zijn gemachtigde) aanwezig. De vertegenwoordiger van de Algemeen directeur heeft het woord gevoerd mede aan de hand van een pleitnota, die zich bij de stukken bevindt. Verweerder heeft, mede via zijn gemachtigde, mondeling verweer gevoerd.

1.2 In haar daarop gevolgde beslissing van 28 augustus 2019 heeft de Tuchtcommissie de klachten ongegrond verklaard.

1.3 De Algemeen directeur heeft beroep ingesteld tegen deze beslissing. Zijn beroepschrift van 19 september 2019 (met één bijlage) bevat twee grieven tegen de beslissing. Het strekt ertoe dat de Commissie van Beroep de bestreden beslissing vernietigt en, in plaats daarvan, de beide klachtonderdelen alsnog gegrond verklaart, met oplegging van een beroepsverbod aan verweerder voor de duur van een jaar.

1.4 De gemachtigde van verweerder heeft op 21 november 2019 een verweerschrift ingezonden.

1.5 De Algemeen directeur heeft op 27 december 2019 nog twee bijlagen ingestuurd. De secretaris van de Commissie van Beroep heeft deze stukken zekerheidshalve ook aan de gemachtigde van verweerder toegezonden.

1.6 De Commissie van Beroep heeft de zaak behandeld tijdens een zitting van 10 januari 2020 te Amsterdam. De Algemeen directeur heeft zich daar laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde en mr. Coumou voormeld. Verweerder was aanwezig met zijn gemachtigde. De gemachtigden hebben het woord gevoerd mede aan de hand van pleitnota's, die aan de Commissie van Beroep zijn overgelegd. Verweerder heeft ook zelf nadere informatie aan de Commissie van Beroep gegeven. Partijen hebben voorts vragen van de Commissie van Beroep beantwoord.

2. De feiten waarvan kan worden uitgegaan

2.1 Verweerder is van 9 januari 2017 tot 11 september 2017 op uitzendbasis werkzaam geweest bij de bank. Hij was "klantadviseur dagelijkse bankzaken" in het filiaal van de bank (hierna: het filiaal) aan de [adres] te [plaats]. Hij heeft op 6 februari 2017 de hierna in 3 te vermelden bankierseed afgelegd.

2.2 In zijn functie bij de bank beschikte hij over een *corporate key*, een toegangscode (hierna: de toegangscode) bestaande uit een gebruikersnaam en een wachtwoord, met een unieke en persoonlijke aanduiding van hem. De ook voor verweerder van toepassing zijnde Algemene Gedragscode van de bank (versie [jaartal]) bepaalt onder meer dat medewerkers de hun ter beschikking gestelde toegangscode, hulpmiddelen en dergelijke, zoals gebruikersnaam/wachtwoord, toegangspas en chipcards, "strikt persoonlijk en vertrouwelijk" behandelen.

2.3 Op 20 juli 2017 is aan de kasbalie van het filiaal een bedrag van € 300 contant opgenomen van de bankrekening van een klant (hierna: de klant) van de bank. Op 11 augustus 2017 is aan dezelfde kasbalie een bedrag van € 150 in contanten opgenomen van diezelfde bankrekening. De klant heeft van deze opnamen melding gemaakt bij de bank, met de mededeling dat hij op de beide opnamedata in het buitenland verbleef en deze geldopnamen niet heeft verricht.

2.4 De klant heeft een zogeheten pinonthefving. Dit houdt in dat van zijn rekening bij de bank via een betaalautomaat contant geld kan worden opgenomen met gebruikmaking van

een barcode die wordt verkregen na persoonsverificatie aan de balie aan de hand van een identiteitsbewijs.

2.5 Uit het logsysteem van de bank blijkt dat bij de opnamen op 20 juli 2017 en 11 augustus 2017 gebruik is gemaakt van de toegangscode van verweerder. Volgens zijn werkrooster was verweerder op deze data werkzaam in het filiaal. Uit het interne banksysteem volgt dat bij de beide opnamen het paspoortnummer van de klant handmatig is ingevoerd en dat het paspoort zelf niet is ingescand. Dit laatste was in strijd met de interne voorschriften van [bank 2].

2.6 Op de eigen bankrekening van verweerder bij de bank is op 21 juli 2017 een bedrag van € 270 gestort. Blijkens een (door verweerder niet ondertekend) verslag van een telefonisch interview op 20 april 2018 van onderzoekers van [bank 2] met verweerder, heeft verweerder over deze storting verklaard: “Ik heb volgens mij op 17 juli 2017 een bedrag van € 300 opgenomen van mijn [bank 2] rekening en gestort op [mijn] [bank 1] rekening. (...) Ik zal u een kopie print screen sturen waaruit de opname van € 300 blijkt.” Verweerder heeft hierna aan de bank een bewijsstuk (hierna: bewijsstuk 1) van een geldopname van zijn rekening bij [bank 2] (hierna: [bank 2]) met het banknummer [rekeningnummer] aan de bank gestuurd. Dit stuk vermeldt een geldopname van € 300 op 17 juni 2017. Op 29 november 2018 heeft verweerder aan de Algemeen directeur een soortgelijk bewijsstuk (hierna: bewijsstuk 2) gestuurd. Bewijsstuk 2 vermeldt een geldopname van € 300 van verweeders rekening bij [bank 2] met als datum “17 juli 2017”. Bij “Meer details” is vermeld: “[bank 3> filiaal] 17.06.2017 (...)”. Later op de 29ste november 2018 heeft verweerder telefonisch contact opgenomen met het bureau van de Algemeen directeur met het verzoek het zojuist vermelde opnamebewijs uit het dossier te verwijderen. Daarna heeft hij een daarop gelijkend bewijsstuk (hierna: bewijsstuk 3) van de opname van € 300 gestuurd, dat de bank op 30 november 2017 heeft ontvangen. Hierin is bij “Meer details” te lezen: “[bank 3> filiaal]17.07.2017 (...)”.

2.7 Uit onderzoek van de bank is gebleken dat verweerder op 7 juli 2017 en op 15 juli 2017 de klant heeft geholpen bij contante geldopnamen. Verweerder heeft dit niet weersproken.

3. De bankierseed en de hier toepasselijke regels

3.1 Voor zover hier van belang houdt de tekst van de door verweerder afgelegde bankierseed, die is gebaseerd op de Regeling eed of belofte financiële sector 2015, het volgende in:

“Ik zweer/beloof binnen de grenzen van mijn functie bij [bank 1] dat ik mijn functie verantwoord, integer en zorgvuldig zal uitoefenen. (...) Ik zweer/beloof dat ik (...) het belang van de klant centraal zal stellen.

Ik zweer/beloof dat ik mij zal gedragen naar de wetten, de reglementen, de gedragscodes en de gedragsregels die op mij, in mijn functie bij [bank 1], van toepassing zijn. Dit geldt in het bijzonder voor de Gedragscode [naam] van [de bank 1].

Ik zweer/beloof dat ik geheim zal houden wat mij is toevertrouwd. Ik zweer/beloof dat ik geen misbruik zal maken van de kennis die ik uit hoofde van mijn functie en werkzaamheden verkrijg. (...)”

3.2 De aan de bankierseed verbonden gedragscode bevat gedragsregels die zijn opgesteld door de Nederlandse Vereniging van Banken. Deze gedragsregels houden onder meer – en kort gezegd – in dat de bankmedewerker (1) integer en zorgvuldig werkt, (2) een zorgvuldige afweging van belangen maakt, (3) de belangen van de klant centraal stelt, (4) zich aan de wet en andere regels houdt die voor het werk bij de bank gelden, (6) open en eerlijk is over zijn gedrag en zijn verantwoordelijkheid voor de samenleving kent en (7) bijdraagt aan het vertrouwen van de samenleving in de bank.

4. De klacht en het verweer

4.1 Volgens de Algemeen directeur heeft verweerder de in 3.2 bedoelde gedragsregels 1-4, 6 en 7 geschonden. De Algemeen directeur heeft de Tuchtcommissie in overweging gegeven aan verweerder een beroepsverbod op te leggen voor de duur van een jaar. Hij heeft hiertoe, samengevat, het volgende aangevoerd. Het lijdt geen twijfel dat verweerder degene is geweest die verantwoordelijk was voor de geldopnamen op 20 juli 2017 en op 11 augustus 2017 van de rekening van de klant. Daarbij is immers gebruikgemaakt van zijn toegangscode. Niet is gebleken dat iemand anders, onbevoegd, deze toegangscode heeft gebruikt. Verweerder had eerder, op 7 juli 2017 en op 15 juli 2017, de klant al eens geholpen bij geldopnamen. Daardoor wist hij dat de klant vaker contante opnamen doet en beschikte hij over de gegevens van de klant die zijn vermeld op diens identiteitsbewijs. Van belang is ook dat bewijsstuk 2, dat verweerder op 29 november 2018 aan de Stichting heeft toegestuurd, is gemanipuleerd. Ook dit is tuchtrechtelijk verwijtbaar

4.2 Verweerder heeft bij de Tuchtcommissie, samengevat, het volgende aangevoerd. Hij is niet betrokken geweest bij de geldopnamen van de klant op 20 juli 2017 en op 11 augustus 2017. Mogelijk heeft een ander gebruikgemaakt van zijn toegangscode. Het gebeurde vaker dat bankmedewerkers andermans toegangscode gebruikten. Hij heeft de opnamebewijzen niet gemanipuleerd.

5. De beslissing van de Tuchtcommissie en de gronden van deze beslissing

5.1 De Tuchtcommissie heeft de klacht van de Algemeen directeur ongegrond verklaard. Zij heeft hieraan – samengevat – het volgende ten grondslag gelegd. Het is onvoldoende aannemelijk geworden dat het verweerder is geweest die de geldopnamen op 20 juli 2017 en op 11 augustus 2017 heeft gedaan. Het enkele feit dat bij deze opnamen zijn toegangscode is gebruikt, is daarvoor onvoldoende. Wel is aannemelijk geworden dat verweerder op 29 november 2018 een vervalst opnamebewijs heeft ingestuurd, maar dit betreft een op zichzelf staande gedraging die heeft plaatsgevonden nadat het arbeidsverband van verweerder bij de bank was geëindigd. Een dergelijke gedraging is in beginsel niet aan het bancaire tuchtrecht onderworpen.

5.2 De verdere overwegingen van de Tuchtcommissie komen, voor zover nodig, hierna aan de orde.

6. De grieven van de Algemeen directeur en het daartegen gevoerde verweer

6.1 Verweerder heeft twee grieven tegen de beslissing van de Tuchtcommissie. Samengevat houden de grieven in dat de Tuchtcommissie ten onrechte heeft geoordeeld (1) dat onvoldoende aannemelijk is geworden dat verweerder de geldopnamen van 20 juli 2017 en van 11 augustus 2017 heeft gedaan, en (2) dat het gebruik van een vervalst opnamebewijs in dit geval niet onder het bereik van het bankentuchtrecht valt.

6.2 Verweerder heeft de grieven bestreden. Hij stelt dat de bestreden beslissing in stand moet blijven.

6.3 De verdere stellingen van partijen komen voor zover nodig hierna aan de orde.

7. De beoordeling van het beroep

7.1 Het eerste onderdeel van de klacht betreft de geldopnamen van 20 juli 2017 en 11 augustus 2017 en in het bijzonder de vraag of verweerder daarbij een essentiële rol heeft gespeeld. Het tweede onderdeel betreft in het bijzonder bewijsstuk 2. Deze onderdelen komen hierna achtereenvolgens aan de orde.

7.2 De Algemeen directeur heeft betoogd dat in deze tuchtrechtelijke procedure als bewijsregel heeft te gelden of een bepaalde gedraging “voldoende aannemelijk” is geworden. De Commissie van Beroep is van oordeel dat het door haar toe te passen criterium daarmee te algemeen is weergegeven. Er bestaat niet een scherpe, algemeen toepasbare, maatstaf voor het antwoord op de vraag of bepaalde gebeurtenissen zich wel of niet hebben voorgedaan. Als het gaat om (betwiste) gedragingen die beslissend zijn voor het al dan niet opleggen van een sanctie – zoals het door de Algemeen directeur bepleite tijdelijke beroepsverbod –, dient boven redelijke twijfel verheven te zijn dat de gedraging in kwestie zich heeft voorgedaan. Hier kan een parallel worden getrokken met het strafrecht, waarin de rechter een bepaald ten laste gelegde feit alleen dan bewezen kan verklaren als het feit “wettig en overtuigend” is bewezen. Het enkele gegeven dat een feit “voldoende aannemelijk” is geworden, rechtvaardigt dit gevolg niet.

7.3 In deze tuchtprocedure ligt het op de weg van de Algemeen directeur om feiten te stellen die – gegeven ook het daartegen gevoerde verweer – de aan een beëdigde verweten gedraging in de hier vereiste hoge mate aannemelijk maken. Een verweerder hoeft niet van zijn kant aannemelijk te maken, laat staan te bewijzen, dat hij de hem verweten gedraging *niet* heeft (of kan hebben) uitgevoerd. Afhankelijk van de context mag van hem wel worden verwacht dat hij een betwisting van door de Algemeen directeur gestelde feiten toelicht en zo nodig documenteert. In bepaalde gevallen kan een loutere betwisting dus tekortschieten. Het kan op de weg van een verweerder liggen dat hij feiten aanvoert die zijn interpretatie van datgene wat tussen de partijen vaststaat, ondersteunen.

7.4 Zo’n vaststaand feit is hier het gegeven dat bij de geldopnamen van 20 juli 2017 en 11 augustus 2017 gebruik is gemaakt van de toegangscode van verweerder. Terecht heeft de Algemeen directeur het standpunt ingenomen dat daardoor als uitgangspunt heeft te gelden dat verweerder de persoon is geweest die deze opnamen heeft gedaan. Het komt dan

(mede) aan op datgene wat verweerder heeft aangevoerd om te betogen dat dit uitgangspunt hier niet opgaat.

7.5 Ter toelichting op zijn stelling dat het in het filiaal vaker voorkwam dat medewerkers van de bank gebruikmaakten van elkaars toegangscode, heeft verweerder onder meer het volgende betoogd. Hij heeft in de eerste dagen van zijn werkzaamheid in het filiaal, toen hij nog niet een eigen toegangscode had, alvast bankzaken uitgevoerd met behulp van de code van een of meer anderen. Daarnaast kwam het bij de balie voor gewone bankzaken geregeld voor dat opeenvolgende bankmedewerkers gebruikmaakten van banksystemen waarop was ingelogd door een collega, met diens toegangscode. Dit gebeurde bijvoorbeeld als zo'n collega even weg was van zijn werkplek of als er veel klanten voor de balie stonden. Het inloggen met de eigen toegangscode duurt wel zo'n acht minuten, en deze tijd was niet verantwoord bij een lange rij klanten.

7.6 In deze zaak is niet komen vast te staan dat deze gang van zaken zich niet zo heeft (of kan hebben) voorgedaan. De door verweerder beschreven werkwijze is niet redelijkerwijs onmogelijk of *a priori* volkomen onaannemelijk. Hierbij is mede van belang dat de bank niet beschikt over videobeelden van de geldopnamen in kwestie. Een duidelijke verklaring hiervoor is niet gegeven. Dit is dit temeer vermeldenswaardig nu de bank al eind 2017 intern was geïnformeerd over de bewuste opnamen.

7.7 Gelet hierop komt de Commissie van Beroep tot de slotsom dat tot dusver niet met de hier vereiste hoge mate van aannemelijkheid is komen vast te staan dat verweerder op andere wijze bij deze geldopnamen betrokken is geweest dan in deze zin dat daarbij zijn toegangscode is gebruikt. Het aan dit enkele feit te koppelen vermoeden dat hij (actief) de hand heeft gehad in deze opnamen, is hiermee in voldoende mate op losse schroeven komen te staan. Dit betekent niet dat het vermoeden onjuist blijkt te zijn, maar dat er een alternatief scenario is dat verweerder vrijpleit en niet bij voorbaat onaannemelijk is. De Algemeen directeur heeft betoogd dat het op de weg van verweerder had gelegen om, bijvoorbeeld met verklaringen van vroegere collega's van hem in het filiaal, aannemelijk te maken dat medewerkers zich daar vaker van elkaars toegangscode bedienden. Het ontbreken van dergelijke stukken rechtvaardigt echter niet de conclusie dat het bewijsvermoeden en het daarop gebaseerde uitgangspunt waarop de Algemeen directeur zich heeft beroepen, hun gelding hebben behouden. In dit opzicht stelt de Algemeen directeur te hoge eisen aan degene die zich tegen een klacht moet verweren. Hierbij verdient niet alleen opmerking dat verweerder slechts ruim acht maanden bij de bank heeft gewerkt en daar al weer ruim twee jaar geleden is vertrokken, maar ook dat van hem niet kan worden gevergd stukken te verkrijgen van medewerkers die daarin verklaren dat zij geregeld (of incidenteel) handelen in strijd met de interne bankregels. *Of* dit ook inderdaad het geval is geweest, staat niet vast, maar dat is, zoals uit het voorgaande volgt, hier niet de maatstaf.

7.8 De Commissie van Beroep staat daarmee voor de vraag of zij ten aanzien van de in 7.7 beschreven kwestie een nader onderzoek zal (moeten) instellen of tot een beslissing kan en moet komen zonder zo'n onderzoek. Zij beantwoordt deze – tijdens de mondelinge behandeling ook met de partijen besproken – vraag in deze zin dat zij op dit punt nu tot een

eindoordeel zal komen. Het is de taak van de Algemeen directeur om aan de tuchtcommissies een compleet dossier voor te leggen, zo nodig met bijstand van de bank, die veel details en werkwijzen kent. Dit geldt temeer in een hoger beroep. Een nader onderzoek in dit stadium zou veel tijd kunnen vragen en verweerder langer dan nodig in het ongewisse laten. De Commissie van Beroep dient ook te zorgen voor afwikkeling van de klacht binnen een redelijke termijn.

7.9 Datgene wat in 7.2-8 is vermeld leidt de Commissie tot ongegrondverklaring van de eerste grief en verwerping van het beroep in zoverre. De beslissing van de Tuchtcommissie op het eerste klachtonderdeel blijft dus in stand.

7.10 De tweede grief, die betrekking heeft op het tweede onderdeel van de klacht, stelt de vraag aan de orde of een (gestelde) gedraging van een beëdigde na het einde van zijn werkzaamheid bij de bank onderwerp van tuchtrechtelijke toetsing kan zijn. De Tuchtcommissie heeft deze vraag negatief beantwoord. Zij heeft geoordeeld dat de aan verweerder verweten gedraging – het indienen van een vervalst stuk, te weten bewijsstuk 2 – een op zichzelf staande gedraging is, die “in beginsel niet aan het bancaire tuchtrecht [is] onderworpen” doordat zij heeft plaatsgevonden na het einde van het arbeidsverband van verweerder bij de bank. De Tuchtcommissie heeft hierbij rekening gehouden met artikel 3:17c lid 1 van de Wet op het financieel toezicht (hierna: Wft). De hierin opgenomen regel houdt, voor zover hier van belang en samengevat, in dat een bank er zorg voor draagt dat de naleving van de interne integriteits- en zorgvuldigheidsnormen voor de bij haar werkzame personen is gewaarborgd door een tuchtrechtelijke regeling.

7.11 De aangehaalde bepaling van artikel 3:17c Wft richt zich tot banken en daarmee ook tot de bank. De daarin opgenomen zorgplicht is in deze tuchtzaak niet aan de orde. Het gaat hier om de reikwijdte van de eed die de bank, ter voldoening aan dat artikel, van verweerder heeft afgenomen. Het artikel zegt niets over – en is ook niet beslissend voor – het antwoord op de vraag of een eenmaal afgelegde eed ook na het einde van de werkzaamheid van de bankmedewerker in kwestie tot verplichtingen van de betrokkene leidt. De Commissie van Beroep beantwoordt deze vraag in zoverre bevestigend dat het einde van het arbeidsverband in elk geval niet zonder meer meebrengt dat de bankmedewerker niet langer aan de inhoud van de eed is gebonden. Sommige verplichtingen die hij door de eed op zich heeft genomen kunnen daarna doorwerken. Dit geldt bijvoorbeeld voor de geheimhoudingsverplichting (gedragsregel 5). Het zou ongerijmd zijn als ditzelfde niet het geval zou zijn voor de hier aan de orde zijnde gedragsregel 6, die voorschrijft dat de medewerker open en eerlijk is over zijn gedrag. Bij een andere uitleg van het bereik van de eed zou een medewerker door ontslag te vragen niet meer gehouden zijn openheid van zaken te geven over een mogelijk ernstige schending van een gedragsregel. Daardoor zou de naleving van het bankentuchtrecht ernstig worden geschaad. Het enkele gegeven dat het arbeidsverband van verweerder bij de bank is geëindigd voordat de bank zich tot hem heeft gewend in het kader van haar onderzoek naar de geldopnamen in juli en augustus 2017, heeft dus niet tot gevolg dat verweerder zich op grond van de door hem afgelegde eed niet “open en eerlijk” zou moeten opstellen in dat onderzoek.

7.12 Dit maakt een nadere beoordeling van het tweede onderdeel van de klacht nodig.

7.13 Bewijsstuk 2 is een opmerkelijk stuk. Het vermeldt twee verschillende data waarop de daarin bedoelde opname heeft plaatsgevonden, te weten 17 juni 2017 en 17 juli 2017. Tussen partijen is niet in geschil dat verweerder bewijsstuk 1, waarin tweemaal de datum 17 juni 2017 voorkomt, heeft gekregen van een andere bank, [bank 2]. Hij heeft bij de mondelinge behandeling verklaard dat dit ook is gebeurd met het omstreden bewijsstuk 2 en met bewijsstuk 3, dat tweemaal de datum 17 juli 2017 vermeldt. Hij stelt dat hij in totaal driemaal, desgevraagd, van [bank 2] een bewijsstuk van de opname van € 300 heeft gekregen. Het belang van een dergelijk bewijsstuk is hierin gelegen dat een opname op 17 juli 2017 zou kunnen verklaren dat de storting van € 300 op zijn rekening bij de bank op 21 juli 2017 mogelijk is gemaakt door een eerdere opname van hemzelf van een andere rekening van hem, en dat er geen verband is met de geldopname op 20 juli 2017 van de rekening van de klant.

7.14 Voordat zij een inhoudelijk oordeel geeft over de handelwijze van verweerder bij gebruikmaking van bewijsstuk 2, wenst de Commissie van Beroep nadere informatie over de bewijsstukken 1, 2 en 3. Zij is voornemens de Algemeen directeur te verzoeken een brief te zenden aan [bank 2] met twee vragen (en met bijvoeging van kopieën van de bewijsstukken 1-3):

- Welke mutaties (met een bedrag van € 300) hebben op de rekening van verweerder met het nummer [rekeningnummer] plaatsgevonden in de periode van 15 juni 2017 tot en met 20 juli 2017?
- Kan [bank 2] een verklaring geven voor het feit dat er drie verschillende bewijsstukken (de bewijsstukken 1-3) zijn met betrekking tot één geldopname?

De tekst van de door de Algemeen directeur aan [bank 2] te zenden brief is als bijlage bij deze beslissing van de Commissie van Beroep gevoegd.

7.15 De Commissie van Beroep acht zich niet vrij om zonder toestemming van verweerder deze vragen aan [bank 2] te doen voorleggen. Zij verzoekt de gemachtigde van verweerder om uiterlijk een week na de datum van verzending van deze tussenbeslissing aan de secretaris te berichten of verweerder ermee instemt dat bij [bank 2] navraag wordt gedaan op de in 7.14 beschreven wijze. Als verweerder deze instemming niet geeft, verwacht de Commissie van Beroep een motivering van dit standpunt. Daarop zal de Algemeen directeur dan nog kunnen reageren voordat de Commissie van Beroep nader beslist.

7.16 Het heeft de voorkeur van de Commissie van Beroep dat [bank 2] haar hier bedoelde schriftelijke bericht rechtstreeks aan de secretaris van de Commissie van Beroep toestuurt. Na de ontvangst van dit bericht zal de Commissie van Beroep aan elk van partijen een korte termijn geven voor het inzenden van een schriftelijke reactie op het bericht van [bank 2]. Afhankelijk van de inhoud van het bericht van [bank 2] en van de daarop gegeven reacties zal de Commissie van Beroep aan partijen het vervolg van de procedure meedelen.

7.17 De Commissie van Beroep houdt in dit stadium iedere verdere beslissing aan.

8. De tussenbeslissing in het beroep

8.1 Verweerder krijgt de gelegenheid om uiterlijk een week na de datum van verzending van deze tussenbeslissing, aan de secretaris een bericht zoals bedoeld in 7.15 toe te zenden.

8.2 Iedere beslissing over het beroep zelf wordt aangehouden.

Deze beslissing is gegeven op 15 januari 2020 door mr. H.F.M. Hofhuis, voorzitter, mr. R.E. van Esch, mr. W.J.J. Los, mr. R.J. Schimmelpenninck en mr. A. Smeeing-van Hees, leden, met bijstand van mr. M.J. Drijftholt, secretaris.

(voorzitter)

(secretaris)

Deze beslissing is aan de partijen verzonden op